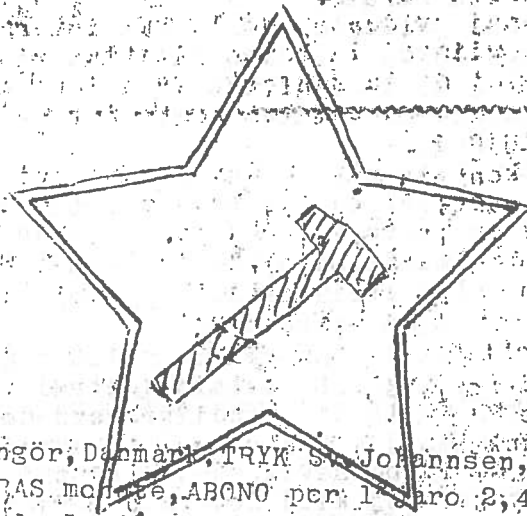

LA PERMANENTA REVOLUCIO

ORGANO DE LA
BOLSEVISTOJ-
LENINISTOJ.
PROPAGANDAS LA
IV-AN INTERNACION
SOLA TEORIA MARKSISMA
ORGANO EN ESPERANTO.

ANSVARHAVENDE: Aage Kjeldsø, Helsingør, Danmar, TRYK: Sv. Johannsen, Kbh.
PREZO 0,20 kr. per unu kajero, APTAS monite, ABONO per 1 jaro 2,40 kr.
EDITITA de la Propaganda Komitato de Leŭigo, konsente de I.K.L.
ADRESO: Svend Johannsen, Danic, Kopenhago, Australiensvej 24. (Esperanto)

KVARA KAJERO.....UNDA EDITO.....KOPENHAGO.....1936

EL LA ENHAVO

LA KVARA INTERNACIO K LA MILITO
unua parto, antaŭparolo, prologo, enkonduko, preparo al la
nova milito, USSR k la imperiisma milito, la nacia defendo
LA SEPA MONDKONGRESO DE KOMINTERNO
unua artikolo - la popolfronto en Francio.
LA PROLETARO K LA SANKCIOJ
rezolucio de la marista sindikato en Nov-Zelando.
SENNACIISMO AŬ MARKSISMO?
recenzo pri la plej nova broŝuro de la sennaciistoj -
"Ĉu ŝo realismo konstruiĝas en Sovetio?"

KAJ ALIAJ

PROLETOJ EŬLANDAJ, UNU IĜU!

PROLOGO .

Ĉi tie ni prezentas al la esperantistaro la primilitajn tezojn de la Internacia komunista ligo. Nun, kiam jam komencis la milito en Abisenio kiam la ŝtalinistoj malkaŝe preparas perfidon similan al tiu en la aŭgusto de 1914 estas la tezoj duoble gravaj.

Kopenhago, 12-12-35 P.K. de Leviĝu

ANTAŬPAROLO.

Ĉi tiuj tezoj aperas en tempo kiam la militdangero en Eŭropo ĉiam pli grandigas. La "malarmigkonferenco" fariĝas al areno por plua formado de militligoj. Mussolini k generalo Weygand alvokas por pliarmigo. Hieraŭ Aŭstrio, hodiaŭ Maŝukuo k la Saardistrikto estas la fokuso de la militdangero k estonta mondmasakro. Tutmonde oni nur parolas pri aermobiligo, pligrandigo de aer- k marflodoj, kemimilito, mobiligo de la industrio ktp.

La militdangero apertas por ni grandegajn devojn k respondumon. Unue la devo prepari k organizi la batalon kontraŭ la milito, devo estante des pli grave ĉar la Dua k Tria internacioj nur estas bremsoj en la kontraŭmilita batalo.

La naciismaj gvidantoj de la Dua internacio sin ree preparas liveri al la imperiistoj la homan militmaterialon de la venonta milito. La gvidantoj de la senŝonta Tria internacio misgvidas la popolon anstataŭigante la batalon kontraŭ la milito per braŭaj ŝajn gravaj kongresoj.

La kontraŭmilita batalo devas esti gvidata kontraŭ la du internacioj k spite de ili. Al ĉi tiu batalo estas donenda nova bazo, nova fundo - ĉi tiu de la Kvara internacio. Se ankaŭ la kadroj de la Kvara internacio estas nur malmultmembraj, La ĝusteco k klareco de ilia politiko k ilia energio al plio ebligas ludi maldubigantan rolon. Ni memoras je Karl Liebknecht k Rosa Luksemburg!

La problemo pri la imperiisma milito ĝia preparo estas la centra problemo de niaj tagoj. La batalo kontraŭ la imperiisma milito staras en la mezpunkto de la diferencigprocezo de la proleta klaso. La karaktero de la reformismaj k centrismaj organizoj pere de ili senlarviĝos sed la kadroj de la bolŝevistoj-leninistoj per de ili plifortig. os. Nur tiuj kamaradoj kiuj severe k serioze, kritike studadas ĉi tiujn tezojn estas sufiĉe armitaj por la politika laboro kontraŭ la milito. Sed studado, diskutado, kritikado al la tezoj - kiel utila tio estas - ne sufiĉas. La batalo decidus! Dum la ĉiutaga klasbatalo necesas batali en la senco de ĉi tiuj tezoj, en la spirito de la neŝaranta revolucia internaciismo, en la spirito de Lenin!

En ĉi tiu senco ni transdonas la tezojn kiuj estas edititaj kiel skizo jam en la januaro de 1934 en nia gazeto "Problèmes et discussions" franclingve post multaj ŝanĝoj k plibonigoj al la proleta publiko. Genevo, je la deka de junio de 1934

La sekretario tutmonda. (IS-IKL)

ENKONDUKO.

Da katastrofa komerc-, industri-, agrar-, k financkrizo, la detruado al la internaciaj komercaj interrilatoj, la marasmo de la produktivaj fortoj de la socio, la neeltenebla pliakrigado al la klasdiferencoj k la internaciaj diferencoj tute konfirmas la karakterizon de Lenno pri nia epoko kiel epoko de militoj k revolucioj.

La milito de 1914-18 enkondukis novan epokon kies plej gravaj politikaj okazaĵoj estas la konkero al la ŝtato per la rusa proletaro 1917, k la venko pri la germania proletaro 1933. La terura mizero de la popoloj en ĉiuj kontinentoj k la pli teruraj danĝeroj kiujn kaŝas la morgaŭa tago estas la rezulto de ke la revolucio de 1917 ne trovis triumfan ekspancion sur la eŭropa k monda areno.

En la diversaj landoj aperas la historia misvojo de la kapitalismo kiel senlaboreco, malplialtiĝo de la vivindico de la laboristoj, proleto de la kamparistoj, k urbaj etburgoj, la disigo de la parlamenta ŝtato, terura venenado al la popolo per "sociaj" k "nacia" reformoj k un vera forigo al la sociaj reformoj, la anstataŭigo de la malnovaj

regasaparatoj per la senmaska militistar-k policaparato (la bonapartismoj de la kapitalisma finepoko), la pligrandigo de la faŝismo k ties akregado, k la forigo al ĉiu proleta organizo. La samaj procezoj forigas sur la monda areno la restojn de la internaciaj rilatoj, pliakrigas ĉiun interŝtatan konflikton, vidigas la senhelpecon de la pacifismaj solvprovoj, aperigas novan pliarmigadon k tiel kondukas al la nova imperiisma milito. La faŝismo estas ĝia plej konsekvenca preparanto k organizanto. Sed aliflanke la apero de la tute reaktia misformo de la hodiaŭa kapitalismo, la fino de la demokratio, reformismo k pacifismo estigas la neprokrastigeblan neceson por la proletaro trovi helpan vojon el la nehaltigebla katastrofo k por la revolucio. Nur la faligo al la burgaro per la proletaro leviganta povas savi la homaron antaŭ la nova ĉiun estinganta hommortigado.

LA PREPARO AL LA NOVA MILITO.

1. La kaŭzoj aperigintaj la lastan imperiisman militon nun atingis pli grandan, nekompreneble jam akrecon ol meze de 1914, k estas nedisigeblaj de la nuna kapitalismo. La timo je la sekvoj de nova milito estas la sola faktoro retenanta la volon de la imperiistoj. Sed la povo de ĉi tiu bremsado estas limigita. La akreco de la internaj antagonismoj faŝismigas unu landon post la alian, kiu ĉi flanke nur povas resti per preparo al novaj internaciaj eksplodoj. Ĉiuj registaroj timas la militon. Sed neniu registaro povas libere elekti. Sen la proleta revolucio estas nova mondarmilto nehaltigebla.

2. Eŭropo, antaŭ nelonge areno de la plej granda de ĉiuj militoj ŝanceliĝas ĉar ĉar ĉar de venkintoj k malvenkintoj al la nova milito. La Ligo de nacioj, kiu laŭ la oficiala programo devus "organizá la pacón", sed envere devas eternigi la sistemon de Versajles, k neŭtrigi la hegemonion de Usono, k formigi ŝirmuron kontraŭ la ruĝa oriento, ne povis kontraŭstari la imperiismajn antagonismojn. Nur la plej cinikaj de ĉiuj socialpatriotoj provas ligi kun la Ligo de nacioj ideojn pri malarmigado k paco. Vere la Ligo de nacioj fariĝis al subordigita figuro sur la ŝakbreto de la imperiismaj kombinadoj. La diplomatia ĉeflaboro, evitante Genevon, konsistas el serĉado al militkunulo, t. e. en rapida preparo al nova masakro. Samtempe ĉiam pligrandigas la armigo. La pliarmigado ricevis de la germana faŝismo novan grandegan antaŭenpuŝon.

3. La degenerado de la Ligo de Nacioj estas kunligata kun la degenerado de la hegemonio franca sur la eŭropa kontinento, kiu nun komencas. La demografia k ekonomia povo de Francio vidiĝis, kiel oni jam pensis, esti tro malgranda fundamento por la versajla sistemo. La ĝis al la ŝentoj armita franca imperiismo kun sia "defend-" karaktero restas, dum ĝi estas devigata ŝirmi la per kontraktoj legaligitajn fruktojn de siaj rabaĵoj, k anekcioj, unu el la ĉeffaktoroj de la nova milito. Devigata per nesufereblaj antagonismoj k per la sekvoj de la malvenko, forĵetis la germana kapitalismo la ligilon de la demokrata pacifismo k estas nun ĉefkontraŭlo de la versajla sistemo. La grupigo de la ŝtatoj sur la eŭropa kontinento estas ĉefe kiel ĝis nun laŭ la principo venkintoj k malvenkintoj. Italio aspektas kiel la nefidinda agente por en la decida momento oferti sian amikecon al la plej forta partio, kiel ĝi faris en la antaŭa milito.

Anglio provas rezervi sian sendependecon, reston de la ĉama "splendid isolation", esperante povi profiti el la antagonismoj en Eŭropo, la kontraŭaĵoj inter Eŭropo k Ameriko k la estigantaj konfliktoj en la malproksima oriento. Sed ĉiam pli malmulte feliĉigas la intencoj de la hegemonia Britio, -terurigita pri la ruiniĝo de sia imperio, la revolucia movado en Hindio, la sensekureco de siaj pozicioj en Ĉinio, la brita imperiismo maskigas per la abomeninda ŝajnpacifismo dr Henderson la havemegan k malkuraĝan politikon de la atendado k laviado kiu ĉi flanke estas unu el la ĉeffontoj de la ĝenerala sensekureco k posta katastrofo.

4. La plej grandajn ŝanĝojn kaŭzigitajn per la milita k postmilita periodo oni trovas ĉe Usono, en ties interna k internacia pozicio. La ega proekono-

nia superregeco permesas al la burĝaro de Usono eniri la unuan periodon post la milito kiel "paciganto", "firmanto de la libero de la maroj" k de la "malfermitaj pordoj". Sed la krizo en komenco k. industric senmaskigis per terura forto disturbadon de la malnova ekonomia balanco, por kiu la interna merkato estis sufiĉa. Ĉi tiu vojo ne plu estas irebla.

La ekonomia supreco de Usono kompreneble hodiaŭ ne estas jam forigita tute, kontraŭe, relative ĝi eĉ pligrandiĝis per la ekonomia ruiniĝo de Eŭropo, sed la malnovaj formoj per kiuj ĉi tiu supereco aperis (indus- tritekniko, komercbilanco, neŝancelanta dolaro, debeto de Eŭropo) benefikiĝis. La alta tekniko ne trovas aplikon, la bilanco estas malbona, la dolaro malvaloriĝis k la debetoj ne estas pagataj. La supreco de Usono devas trovi novajn esprimojn - planigi la vojon nur povas la milito.

La parolo pri la "malfermita pordo" en Ĉinio estas senefika kontraŭ kelkaj japaniaj divizionoj. Vaŝington intencas en sia malproksimorienta politiko esti en la plej bona momento preta esti militon inter Sovetio k Japanio, malgortigi kaj Sovetion kaj Japanion k plani siajn strategiajn agojn laŭ la militfino. Dum ili laŭ la restadlego daŭrigas la diskutojn pri la liberigo al la Filipinoj, provas la amerikaj kapitalistoj envere havigi al si en Ĉinio teritorion k post tio okaze de konflikto kun Anglio plivivigi la problemon pri la liberigo al Hindio. La kapitalismo de Usono atingis jam preskaŭ la faktorojn kiuj devigis en 1914 Germanion sur la "militvojeton". Ĉu la tero jam estas disdonita? Ĉi disdonu ĝin denove! Estas ŝajne tasko de Usono organizi la mondon. La historio devigas la homaron al la eksplodo de la kapitalismo

5. La malfruigita japania kapitalismo, sin nutrigante per la sukcoj de la malprogreseco, la malriĉeco k la barbareco, estas devigata per netolerablaj malfortoj k fiaĵoj sur la vojon de la negaltigantaj ŝtel- "anektadoj". La manko de propra industria bazo k la terura malforteco de la tuta japania sociordo farigas la japanian kapitalismon al la plua agresiva k senbrida de ĉiuj. Sed la estonto montras ke malantaŭ ĉi tiu agresivo staras nur malmultaj realaj fortoj. Japanio ja povas deni la signalon por la milito. Sed el la duonfaŭda Japanio kiun disigas ĉiuj antagonismoj jam konataj el la carisma Rusio, povas ankaŭ eksoni la signalo por la revolucio pli frue ol el la aliaj landoj.

6. Tamen estus tre spekulative, jam nun diveni, de kie k kiam oni unue rifos. Estas eble ke unue Japanio ne estos tre rimarkata pro la usona- sovetio interkompreno k pro la internaj malfacilaĵoj. Sed la samaj ka- ŝoj ankaŭ povas instigi la japanian kamarilon kiel eble plej rapide konenci, antaŭ ol estas tro malfrue. Ĉu la franca registaro sin decidis al "preventita" milito, kiu finos en ĝenerala masakro? Aŭ ĉu Francio atendo k sub la premo de Anglio interkompreniĝos kun Hitler por per tio lin malbarikadante la vojon al la oriento?

Ĉu ree ekmilitonto estos la balkana peninsulo? (Rim. de la red. Nun, 1935, ŝajnas ja Abisenio esti tiu kiu...) Aŭ ĉu iufoje la danubaj landoj estas la iniciatantoj? La mukteco de la faktoroj k la interligeco de la malamikoj malebligas konkretan prognozon. Sed la ĝenerala evolutendenco estas tute klara - la postmilita tempo fariĝis al nura pado inter du militoj k la paŭzo antaŭ niaj okuloj finiĝas. La plana, korporacia aŭ ŝtata kapitalismo, interligata kun la aŭtoritateca, faŝ- ista aŭ bonaparta ŝtato, estas utopio k mensaĝo, se ĝi promesas kiel oficialan celon la harmonian popolekonomion, sur la fundamento de la organizata propraĵo. Sed ĝi estas minacanta realeco se ĝi estas neceso por kunigi la ekonomiajn fortojn de la nacio por la preparo al nova milito. Nun estas tiel. Nova granda milito jam estas proksima. Ĝi estos pli brutala, pli detruanta, ol ĉiuj siaj antaŭuloj. La konduto de la nova milito de estas la centra problemo de la proletita politiko.

LA HISTORIO K LA IMPERIALISMA MILITO.

La historia mezuro mezurata, estas la kontrasto inter Sovetio k la kapitalismaj landoj nekompareble pli granda ol la antagonismoj inter kapitalismaj landoj mem.

Sed la klasa antagonismo inter la laborista ŝtato k la ŝtatoj de la kapitalo aliigas sian akrecon responde al la evoluc de la laborista ŝtato k la aliaĵoj de la mondŝtato. La nekredibla evoluc de la sovjetburkkratismo k la malbonaj vivkondiĉoj de la laboristoj trege malaltigis la altirpovon de la USSR por la laboristoj en tutmondo.

Grandaj malvenkoj de la Komintern k la naciisma-pacifisma eksterlanda politiko de la sovjetregistaro siaflanke devis mildigi la zorgojn de la tutmonda burĝaro. Fine devigas la plej nova pliakrigo de la internaj antagonismoj de la kapitalisma mondo la registarojn de Eŭropo k Usono, en la nuna etapo interrilati kun Sovetio ne al la vidpunkto de la principa problemo "kapitalismo aŭ socialismo" sed el tiu de la konjunktura rolo de la soveta ŝtato en la batalo de la imperialismaj fortoj. Esprime por ĉi tiu mondŝtato estis la ne-atak-kontraĵoj, la agnosko al Sovetio de la usona registaro ktp. La konstantaj klopodoj de Hitler, rajtigi la pliarigon de Germanio per la parolado pri la "danĝero en la oriento" ankoraŭ ne trovis adeptojn, speciale ne ĉe Francio k ties satelitoj, pro tio ke la revolucia danĝero de la komunismo malgraŭ la terura krizo estas porĉinta sian akron. La diplomaciaj ŝukecesoj de Sovetio tuel klariĝas - minimume ducne - el la trege malfortigo de la tutmonda revolucio.

8. Sed estus danĝera eraro kredi, ke ĉi tute ne plu intencas fari militintervencion kontraŭ Sovetio. Malgraŭ ke plimildigis la konjunktura akro de la interrilatoj, plene restis la kontrasto de la sociaj ordoj. La neretenebla ruiniĝo de la kapitalismo devigos la burĝajn registarojn al la vojo de radikalaj solvoj. Ĉiu granda milito fariĝos, sendepende de la originaj motivoj, nova kaŭzo por ree pritrakti la militintervencion en Sovetion kun la celo transfuzi novan sangon en la skleroziajn arteriojn de la kapitalismo.

La nekontestebla k tre profunda burkkrata misevoluc de la soveta ŝtato k la naciisma-konservativa karaktero de ĝia eksterlanda politiko ne ŝanĝas la socialan naturon de Sovetio kiel la unua laborista ŝtato. Ĝia demokrateca, idealisma, ultramaldekstra, anarkiista teorio kiu neas la en la tendenco socialisman karakteron de la sovetaj propraj rilatoj k neagnoskas la klasan diferencon inter Sovetio k la burĝaj ŝtatoj devas nepre, speciale en milito, gvidi al kontraŭrevoluciaj politikaj konkludoj.

La defendo al Sovetio kontraŭ la atakoj de la kapitalistaj kontraŭuloj estas - sendepende de la cirkonstancoj k direktaj kaŭzoj de la atako - elementa k nepra devo de ĉiu honesta laborista organizo.

LA "NACIA DEFENDO".

9. Kiel klasika arenon en la batalo kontraŭ la mezepoka partikularismo estigis la kapitalismo la nacian ŝtaton. Sed apenaŭ ĝuste estigita, ĝi jam komencis fariĝi bremso por la ekonomia k kultura evoluo. El la antagonismo inter produktivfortoj k la kadro de la nacia ŝtato; kune kun la fundamenta antagonismo - inter la produktivaj fortoj k la privata posedo je la produktiloj - estiĝis la krizo de la kapitalismo kiel socia ordo.

10. Se estus ebla, en unu fojo forigi ĉiujn ŝtatajn limojn, povus la produktivfortoj ankaŭ sub la kapitalismo dum certa periodo pliaŭtigi - sed je la prezo de teruraj viktimoj - al pli alta nivelo. Ĉe forigo de la privata posedo je la produktiloj povas la produktivfortoj - kiel montras la spertoj de Sovetio - eĉ en la kadro de unu sola ŝtato pliboniĝi. Sed nur la forigo k de la privata posedo je la produktiloj k de la ŝtatlinoj inter la nacioj povas estigi la premisojn por la nova socia ordo ekonomia - la socialisma socio.

11. La defendo al la nacia ŝtato estas, precipe en la balkanecigita Eŭropo, ties hejmo, en la tuta senco de la vorto reakciaĵo. La nacia ŝtato kun siaj limoj, pasportoj, konsistemoj, doganejoj, k armeoj por defendi la doganojn estas fariĝinta al terura baro sur la vojo de la kultura k ekonomia evoluo de la homaro. Tasko de la proletaro ne estas la defendo al la nacia ŝtato sed ties tuteca k definitiva forigo.

12. Se la nacia ŝtato estus progressa faktoro, oni devus ĝin defendi sendepende de la politikaj formoj k speciale tute sendepende de la demando, kiu kiel unua "komencis" la militon. (Daŭrigo)

LA POPOLFRONTO EN FRANCO.

Ni vidis en la lastaj jaroj ke oni starigas la faŝisman diktatorcon en unu lando post la alia. Tio ne estas hazardo ĉar la faŝismo estas unu el la lastaj rimedoj kiujn povas apliki la kapitalistoj por subpremi la laboristojn. Ĝi ja estas la sola rimedo per kiu oni povas savi la profiton en la nuna ruiniĝperiodo de la kapitalismo. Vivkondiĉoj por la kapitalismo estas ekspansio, novaĵ merkatoj por la konstanta preskanta varkvanto, novaĵ necivilizitaj landoj por investi kapitalon por profiti, sed nun oni devas ĉesi tion. La konkurencc bataloj inter la diversaj entreprenoj k. ŝtatoj, kiuj volas sin reciproke ekskludi per doganmuroj, pliakraĝas, la popolo ne havas monĉoj por aĉeti varojn kaj per savi la profiton oni aplikas faŝistajn metodojn. Tio ne estas sekvo de la malbona karaktero de la kapitalistoj, sed tio estas la sola ilo por savi la kapitalistojn.

UNUECFRONTO K POPOLFRONTO.
 Ĝi fariĝas deviga neceso por la laboristoj, estigi batalpovan unuecfronton por rebati la atakojn. La unuecfronto fariĝas al popolfronto se se unu aŭ pluraj burĝaj partioj aliancas kun la laboristoj. Oni diras ke popolfronto estas unuecfronto sur pli larĝa bazo sed fakte estas popolfronto k unuecfronto du diversaj aferoj. Estas la programo k politiko de la burĝaj partioj kiuj karakterizas la programon k politikon de la popolfronto. Oni devas ĉeni al la laboristoj la iluzion ke ili fakte povas atingi ion en la kadro de la burĝa sistemo. En la programoj ili ne plu parolas pri revolucio, ili tiel donas al la laboristoj iluziojn pri klaspaco anstataŭ pliakraĝi la klasbatalon k gvidi ĝin al la fina venko.

LA POPOLFRONTO EN LA SAAR-DISTRIKTO.

Pli frue la komunistoj multe kontraŭbatalis la popolfronton, kiuj eĉ malhelpis kunlaboron kun la socialdemokratoj kiujn ili nomis socialfaŝistoj. Sed mallonge antaŭ la sepa mondkongreso ŝanĝis Kominternon la kurson k ne nur aprobis unuecfronton sed ankaŭ popolfronton. La unuecfronto kie la popolfronto ricevis praktikan signifon estis la Saarregiono en jan. 35. Tie ĝi konsistis el reformistoj (SP), stalinistoj (KPD) k katolikoj, k fariĝis granda fiasko, tiel ke nur 10% balotis por "status quo". La kaŭzo estis ke oni lasis sin tute drivi de la naciisma k kristanisma agitado de la kontraŭuloj. Oni ne batalis sur proleta bazo sed flatis al la naciistoj k katolikoj. Estas ĉiam danĝere por proleta partio ludi kun tiaj aferoj, oni tiel nur forigas la antagonismojn inter la klasoj k tiel drivas la popolon en la amaron de la reakcio. Ĉar ĉi tiuj partioj ĉiam estis ekspertoj en naciisma k religia agitado.....

LA SITUO EN FRANCO.

Nun en la lastaj jaroj en la plej multaj landoj estis rimarkebla plimalloniĝo en ekonomia rilato, estis la ekonomia situo de Francio lasttempe ĉiam mizera. Tial ekzistis tie speciale bonaj kondiĉoj por ekestiĝo de forta faŝista movado kun limitaj terorgrupoj kiuj detruis la kunvenlokojn de la laboristoj, distingas iliajn demonstraciojn ktp. La plej grava tasko de la popolfronto estas kontraŭbatali la faŝismon. La popolfronto en Francio konsistas el stalinistoj, reformistoj k maldekstraj burĝoj (socialradikaluloj). Oni demandas tuj - kial la laboristoj fuzas aliancon kun burĝoj? Respondas la stalinistoj - la anoj de la socialradikaluloj estas plejparte malriĉaj etburĝoj k ettramparistoj, kiuj suferas ankaŭ sub la kapitalista eksploatado. Ni devas alianci kun ili por estigi larĝan fronton de la eksploatataj, ĉar la laboristoj nur povas venki en la klasbatalo se ili estas subtenataj de la eksploatataj partoj de la sama klaso. Sed fakte la popolfronto ne estas alianco inter la etburĝoj k laboristoj, sed inter laboristogvidantoj k la parlamentaj reprezentantoj de la socialradikala partio, kiuj tute estas en la poŝoj de la financa kapitalo. Fakte baldaŭ evidentiĝis la detruantaj sekvoj de la popolfronto en la agadprogramoj de la laboristaj partioj k ties ideologio.

LA NOVAJ "KOMUNISTAJ" VIDPUNKTOJ.

Multaj homoj ankoraŭ pensas ke la stalinanoj ankoraŭ staras sur la fundamento de la internaciismo kiel antaŭbatalantoj de la fama citaĵo el la Komunista Manifesto "La laboristoj ne havas patruon". Sed tio

nun estas malnoviĝinta vidpunkto. La sepa mondkongreso postulis de la komunistoj ke ili subtenu la burĝaron en la batalo por la nacia liberigo ktp k la franca partio jam bone sukcesis ŝanĝi la kurzon. La "komunista" gvidanto Duclos parolas pri "la granda franca interpaciĝo" k la centra organo "L'Humanité" skribas la 13. de okt. "Ni komunistoj volas unuigi la francan popolon, k ĉiĉ kio malgrandigas nian popolon k nian landon doloras al ni". Laŭ tio la stalinistoj ankaŭ sentas doloron se la franca tutlanda dek-unuo en piedpilkado malvenkas. Tamen oni ĉiĉ legas la jenan tiradon - "Nobleco devigas la bolŝevistojn de Francio kiu ĉi amas sian patrionk ties grandajn tradiciojn, devas sin montri estu dignaj por la jena instruo - ĉiam fari pluan por la nacia unueco de nia kara Francio k por nia popolo!" (Al interesitaj k-ĉoj ni sendos broŝuron kun citaĵoj - ĉi tie ni ne havas lokon por ili.)

PROGRAMO K TAKTIKO.

La komuna programo por la du lab. partioj estas tute kutima reformprogramo kiu postulas pli altajn salajrojn, senlaborecsubvenciojn, ŝtatigon de monopoloj k bankoj ktp. Malgraŭ ke en Francio pro la kreskanta mizero iom post iom estiĝas revolucia situo, la du lab. partioj ne faras revolucion politikon sed limigas sin postuli ke la kap. ŝtato fariĝu pli sociala. k tiel stabiligas la kapitalismon! Sed oni ne povas resanigi la kapitalismon. Nur estas unu elekto - faŝisma aŭ proletara diktatoreco.

Por fari balancon en la budĝeto faris Laval gravajn malpliigojn de la salajroj de la ŝtataj oficistoj, k de la subvencioj. Tio sekvigis revoluciajn batalojn de la laboristoj en Brest k Toulon. Ĉi tiu spontana evidentiĝo de la batalvolo de la amasoj ne estis subtenata de la lab. partioj, kontraŭe, ili skribis ke la bataloj estas "popolaĉbradoj". Jen ni vidas la sekvon de alianco kun la burĝoj. Oni volas esti "salonkapabla" k tial perfidas sian klaskunulojn, kies interesojn reprezenti oni estas komisiita k kiu estas objekto de organizita buĝado flanke de la polico.

MURDISTBANDOJ K LABORISTMILICO.

La faŝistaj bandoj daŭrigis siajn atakojn k provokaciojn. Tiel ekz. ĉe atako en Limoges oni mortpafis laboriston. La soc. k kom. partioj nun postulis ke oni disigu la faŝistajn bandojn. La bolŝevist-leninista grupo (niaj k-ĉoj) agitadis por laborista milico, kiel la socia efika rimedo por eviti tiajn atakojn. Sed la du partioj kontraŭis tion, dirante ke tio estas "provokacio", "aventurisma" k "puĉ-politiko". La sola, je kio ili fidis estas la armita potenco de la kapitalista ŝtato.

La sekvojn de tio oni ja vidis en Germanio.

LA RADIKALULOJ PERFIDAS LA MALPERMESON AL LA MURDISTBANDOJ.

La ĉefa numero en la agitado de la popola fronto estas pure parlamenta - faligi la registaron de Laval, k estigi maldekstran registaron de la popolfrotpartioj. Sed en la lasta tempo ĉe la balotoj en la parlamento multaj radikalaj delegitoj voĉdonis por la registaro de Laval k ties kontraŭlaborista politiko, tiel ke oni vidis, sur kia malforta fundamento kuŝas la popolfroto.

Nun venis la decida baloto en la parlamento pri la malpermeso de la faŝistaj murdistbandoj. Multaj radikaluloj estis por la malpermeso k la situo de Laval estis tre malbona, sed liaj bonaj amikoj, la faŝistoj, savis la aferon per bona manovro. La faŝistoj proponis mem senarmigi siajn murdistbandojn. La soc. k kom. akceptas tion entuziasme, ili proponas mem disigi siajn proprajn armeecajn organizojn (kiujn ili devigitaj de la popolopinio devis estigi) se la faŝistoj faros la samon.

Sub granda patriotisma entuziasmo oni nun akceptis proponon faritan de la faŝistoj pri malpermeso havi armilojn ktp. Laval ree estis savita.

ĈU LA MALPERMESOJ ESTAS VENKO DE LA POPOLFROTO?

Ĉi tiuj leĝoj malpermesas armitajn stratdemonstraciojn, disigas organizojn kiu havas la formon de privata militistaro ktp. Multaj eble diras "tio ja estas grandega venko de la popolfroto, nun ne plu rajtas ekzisti la faŝistaj murdistbandoj", sed kiu interpretas la leĝojn? La laboristoj de la kapitalista-burĝa ŝtato! Ili nun havas ilon por akuzi laboristojn kiu por sia propra defendo armigas sin per batilo aŭ laborilo. Proletaj milicorganuoj estos sub akra kontrolo, dum la faŝistaj "sportorganizoj" rajtas sin tumli en la stratoj. La laboristaj reprezentantoj en la parlamento de transdonis siajn kurajajn kamaraĵojn al la klaskontraŭulo. Plue povas faŝista organizo, kiu ĉiam havas

donajn rilatojn al la armeo, en la decida momento facile havigi al la milicjanoj, sed ĉu tio estas same facile por la laboristoj?

KIEN INSTRUAS LA HISTORIO?

La fabrikokupacio en Italio 1920 ne gvidis al estigo de soveta respubliko ĉar ne ekzistis revolucia partio kiu povus gvidi la batalon de la lab. La sindikatestroj estis perfiduloj kiuj traktadis kun la burĝa stato k sukcesis ĉesi la akcionon sen ke la laboristoj estis atingintaj ion. Ĉi tiuj malvenkoj helpis al la faŝistoj, la atakoj al laboristoj plimultiĝis. La ŝingrupoj de la laboristoj estis forigitaj de la lab. partio kiu nek faris pakontrakton kun la faŝistoj. Tiel oni senhavigis la laboristojn dum la faŝistoj kiuj ne sentis sin ligitaj de la kontrakto, ricevis agadliberon.

En Germanio disigis Brüning la S.A.-on, sed ĝi tamen daŭrigis kiel kutime siajn manovrojn, skoladon ktp sur la ekserciplacoj de la "Reichswehr", nur sen uniformoj k. sub la nomo "sportgrupo"...

POPOLFRONTREGISTARO.

La popolfrontpolitiko de la "komunistoj", kiun ili faris anstataŭ la necfrontpolitiko sur proleta fundamento, gvidis ankaŭ al revizio de la malnova programo de Komintern. Komintern nun propagandas ke necesas batali por popolfrontregistaro, kiun ili nomas "nek socialista, nek kapitalista".

Sed kio estas tia "nek socialista, nek kapitalista" registaro?

Socialista registaro estas tia en lando kie la produktiloj estas en la posedo de la tuta socio. Ĉiu alia registaro - ĉescepte tiu sub proleta diktatoreco - kie ankoraŭ ekzistas la privata proprajrajto je la produktiloj, do estas kapitalista registaro. Oni ankaŭ ne povas diri ke sub la popolfrontregistaro estas Francio sub proleta diktatoreco, ĉar ĝi ne ŝanĝis la fundamenta esenco de la ŝtato. Proleta ŝtato ja nur povas fundamenti sur la sovetoj. Popolfrontregistaro do estas registaro en kapitalista sistemo, sur burĝa fundamento - do ĝi estas burĝa-kapitalista registaro!

La "komunistoj" inas nun la saman vojon, kiun antaŭ longa tempo iris la socialdemokratoj, k. sur kiu ĉi tiu perfidis la lab. klason. Komprenoble la "komunistoj" volas per tia registaro provi atingi malgrandajn reformojn. Sed en la nuna ruinigperiodo de la kapitalismo estas neeble fari tiel grandajn reformojn kiel la socialdemokratoj faris en la komenca periodo de la kapitalismo. Sed eĉ se la popolfrontregistaro povus atingi certajn malgrandajn reformojn, ĝi ligas per sia koaliciopolitiko la lab. klason al la burĝaro, k. tiel ofertas la historian celon de la laboristoj - la socialismon.

Ĉu do estas eble, kiel la komunistoj asertas, per tia popolfronta registaro eviti la konkordon al la potenco flanke de la faŝistoj? Ni scias ke la faŝismo elkreskas al la etburĝaro de la kap. sistemo, kiu perĉas sian ekzistebilon pro la monopoloj k. kapitalkoncentrado, k. se la proletaro k. la revolucia partio ne povas montri al ĝi la vojon antaŭen al la socialismo, kiel la bolŝevista partio en Rusio faris, fariĝas ĝia ribelo nur al ilo de la reakcio.

Popolfrontregistaro staras sub la leĝoj de la kapitalisma sistemo, la premisoj por ekstigo de la faŝismo do ankoraŭ ekzistas. Post ion povas popolfronta registaro seniluziigi siajn anojn, la lab. klaso senkvaliĝas k. la seniluziigitaj elementoj fariĝas la bazo de la faŝismo.

KIEN NI POVAS LERNI EL LA FRANCIAJ OKAZINTAJCOJ?

La franca popolfronto estas (same kiel tiu en Sanktlando) provo por apliki la lozungojn de la sepa mondkongreso. Fakte estas la taktiko la sama kiel tiu kiun la socialdemokratoj aplikis en Germanio, - oni faras ĉiam pli grandajn repaŝojn por ne provoki la faŝistojn k. eviti ke ili transprenu la potencon.

Germanio k. Aŭstrio montris ke ĉi bezonas tute aliajn rimedojn por kontraŭbatali la faŝismon. La kapitalisma sistemo batalas por sia vivo, tial ĝi ne povas fari kompromisojn.

Tipe por la nova kurso de Komintern estas cetere, ke ĝia germana sekcio (KPD) nun havas pli ol 500 milojn lozungon - returne al Weimar! - Ni povas popolfronta registaro fari?

Kiel ni jam skribis komence de nia artikolo, estos programo k. taktiko destinitaj de tio, kien la burĝaj partioj en la popolfronto povas aprobi. Ĉu tia registaro povas plifortigi la salajrojn de la laboristoj? Ne! Ĉar burĝa partio ne povas aprobi tian ĉu ĝi komencos la socialigon? Se oni faras grandan premon sur ĝi, ĝi eble transprenos kelkajn grandajn

Eble ĝi transprenos kelkajn grandajn entreprenojn en ŝtatan posedon per trankviligi la popolon. Sed ĝi kompreneble administros la entreprenojn laŭ kapitalismaj principoj - ĉar ĝi ja estas kap. registaro en kapitalista ŝtato.

La paca starigo de la socialismo estas iluzio. Dum la kapitalistoj ankoraŭ havas la ekonomian potencon, ili estas la solaj kiuj profitas el la de la ŝtato administrataj entreprenoj. La ŝtate kontrolita kapitalismo kiun Roosevelt estigis en Usono helpis malaltigi la realsalaron de la laboristoj sen kontentigi la labordonantojn, kiuj ne deziris limigojn en la libera iniciato, la ĉefa nervo de la kapitalismo. Ankaŭ tiuj kiuj pensis ke la Nira-sistemo estas speco de transiro al la socialismo devis vidi ke oni ree likvidis ĝin.

LA KONSEKVENCOJ.

Estas malĝuste demandi - ĉu demokrateco, ĉu diktatoreco? La burĝa demokrateco - kiu fakte neniam estis vera demokrateco por la tuta popolo, ĉu ne demokrateco por la kapitalistoj inter si mem - estas nun kondamnita al morto.

Nun, kiam oni konstante povis ekspansii la produktadon, kiam oni daŭre povis uzi novajn merkatojn ktp estis la burĝa demokrateco, laŭ sia esenco nur demagogia afero, utile por la kapitalistoj. La profiton kiun ili ĉerpis el la kolonioj, ili povis transdoni al parto de la laboristoj (laborista aristokratia, kiu fariĝis al la amasa bazo de la socialdemokratia kiel al la scjlo de la kapitalismo). Nun malgrandiĝis la profitoj, ĉar en la kolonioj estas propraj industrioj k novaj kolonioj preskaŭ ne ekzistas. Nun oni devas en Eŭropo malaltigi la salajrojn, la laborista aristokrataro, scjlo de la socialdemokratio, mem malriĉiĝas k ĉie ŝanceliĝas la fundamentoj de la socio kapitalisma. Por savi la restojn de la profito, ili konstante malaltigas la salajrojn de la laboristoj, sed tiel ili samtempe malfortigas la aĉetpovon de la popolo. Tio estas la fundamenta kontraŭdico en la kapitalismo. La kapitalismo do nur povas ekzisti, kiel moloŝo manĝante siajn proprajn infanojn - la laboristojn. Sed la laboristoj devas kompreni sian historion taskon - nenigi la kapitalismon, antaŭ ol ĝi estas neniginta ilin! K ĉi tie nur ekzistas unu sola rimedo -

LA PROLETA REVOLUCIO.

ĈU SOCIALISMO KONSTRUIĜAS EN SOVETIO? (Recenzo).

K-do Lanti editis kiel unuan kajeron de la "Biblioteko de Herezulo" la broŝuron "Ĉu socialismo konstruiĝas en Sovetio?". Tranŝirigante la libreton oni tuj rimarkas ke ĝin ne skribis marksisto, ĉar marksisto ne nur demandas ĉu, sed ankaŭ k i a m , k i e , k i e l k k i a m. Marksisto do devas vidi la problemon dialektike, t.e. en ĉiuj siaj konkretaj rilatoj, kaŭzoj, sekvoj, evoluoj.

ĈU ESTAS SOCIALISMO?

En la libro tri personoj - Futer, kun kiu sin identigas Lanti, Ruper, kompartiano, k Iver, teknikisto. Jam en la unua ĉapitro oni vidas ke ili havas nenian supozeton pri la esenco de la socialismo.

Inter donas tro longan k ne tre ĝustan difinon, Ruper ne konas diferencon inter socialismo k proleta diktatoreco, dum Iver sin tute ne interesas per la esenco de la socialismo.

Socialismo estas sociordo en kiu la socie gravaj produktiloj estas posedataj de la tuta socio, k en kiu ĉiu ricevas tion da vivrimedoj kion li ellaboras. En socialismo do ne ekzistas klasoj, ankaŭ ne plu laborista, sed aliflanke estas socialismo ne la sola senklasa socio. (Kp. Praxkomunismo k pura komunismo.)

ĈU NOVAJ KLASOJ EN SOVETIO?

La verkintoj inventas kelkajn novajn "klasojn" kiuj laŭ ilia opinio ekzistas en Sovetio. Ĉu ili fakte ekzistas? (Temas pri "patriciaro", oligarkio ktp).

Responde, sed nur kiel kasto. Sed estas grava diferenco inter kasto k klaso. Klaso estas difinita per la formo k la posedo de la propraĵo. En la antikva ekonomisistemo ekzistis liberuloj k sklavo. En la feŭdala ekonomisistemo ekzistis nobluloj k feŭdkampanistoj. En la metiista ekonomisistemo ekzistis majstroj k helpistoj, k en la kapitalista sistemo kapitalistoj k laboristoj. La klasoj do dependas nur de la propraĵo.

Ĉar en Sovetio ekzistas la jenaj ekonomiaj sistemoj: socialismo, kapitalismo, ĝenerala kapitalismo, statkapitalismo ktp, en certaj neprogresintaj teritorioj eble ankoraŭ pli malaltaj formoj de ekonomiaj sistemoj, povas en Sovetio nur ekzisti la jenaj klasoj - kapitalistoj, proletoj, mezklasuloj, k klasoj el pli malaltaj ekonomisistemoj.

Sovetio estas nek socialisma nek kapitalisma ŝtato. Ĝi estas proleta ŝtato, tio signifas ke ĝi estas iama kapitalisma ŝtato, nun ne plu regata de la burĝa (kapitalista) sed de la proleta (laborista) klaso k pro la progreseco de la proleta reĝado jam enhavas en sia ekonomia strukturo sur kapitalisma bazo ekonomiajn k kaptajn ercjn, estas tial ne plu pure kapitalisma, sed akvat ne pure socialisma ŝtato.

La vorto "proleta" do esprimas ĉi tie specialan formon de ekonomia strukturo k tial ankaŭ specialan formon de ŝtato.

LA HISTORIA MISIO DE LA PROLETARO.

Lanti estas la "dogmo" pri la historia misio de la proletaro mite, ideologio, ne havanta sciencan bazon.

Ĉi do signifus ke oni povus starigi socialismon sen proleta diktatoro, sen proleta partioj, ktp, ke ĉiuj laboristaj organizoj estas tute superfluaj.

Ĉi ne scias kial Lanti ne kredas je la historia misio de la proletaro.

La proletaro ja estas la sola klaso kiu havas avantaĝon sed la starigo de la socialismo kaj tial la sola revolucia klaso.

LA MALAPERO DE LA ŜTATO EN LA SOCIALISMA SOCIO.

Lanti la teorio marksisma malaperos iom post iom la proleta ŝtato k kun ĝi malaperos la "ŝtato" por ĉiam, se oni estas finkonstruinta la socialismon ĉar la ŝtato estas ĉiam ilo por subpremi iujn klasojn flanke de aliaj klasoj, sed en la soc. socio ne plu ekzistos klasoj, do ankaŭ ne plu ekzistos la neceso subpremi iun klason per la ŝtato.

Lanti miras pri tio ke la hodiaŭa Sovetio ankoraŭ ekzistas en la formo de ŝtato; sed tio ja estas komprenebla afero. Unue ekzistas ekstere de Sovetio ankoraŭ kapitalisma mondo, due ekzistas en Sovetio mem ankoraŭ subpremdaj klasoj. Sovetio ja estas - malgraŭ la stalinistaj asertoj ankoraŭ ne la socialisma socio. Ĉi ne povas konstrui la socialismon en unu sola izolita lando.

ĈU LA SOCIALISMO ESTAS SCIENCOC?

Lanti diras, ke, se la socialismo estus scienco, ne ekzistus diversaj marksistaj skoloj, la socialistoj ne diskutus inter si, ktp, ĉar "pri reale sciencaj veroj ĉiuj fakulcj interkonsentas". Bone, sed kio estas reale sciencaj veroj? La ĉefa materialo de la sciencistoj estas hipotezoj k teorioj, same kiel ĉe la politikistoj, La fizikistoj diskutas pri problemoj kiel ekz. la relativteorio k la strukturo de la atomoj, la matematikistoj pri la ĝusteco de la aksiomoj de la klasika eŭklida geometrio, la geologoj pri la ekzistotempo de la mondo, la biologoj pri la parenceco inter diversaj estaĵoj, la filozofoj pri materialismo k idealismo ktp. Kie oni do ne diskutas? Do la fakto ke oni diskutas en socialistaj rondoj ne estas pruvo por tio ke la socialismo ne estas sciencajo.

La socialismo ja ne estas izola - ĝi nur estas sekvo el la historia materialismo, kiu mem nur estas sekvo el la pritraktado dialektik-materialisma al la historio. Tial ĉiuj grandaj marksistoj estis filozofoj. La marksismo do estas origine filozofiaĵo, sciencajo, oni do ne miru ke la marksistoj pritraktas la socialismon sciencé.

LA HISTORIA MATERIALISMO.

Ĉi la teorio pri la hist. mat. donas Lanti malĝustan difinon. La ĝusta difino estas - "la ideologiaj manifestacijs en iu ajn socio estas sekvo el la produktadrilatoj (ekonomio) de la koncerna socio, la ekonomio do destinas la ideologion, sed la ideologio reagas sur la ekonomion". Lanti "forĝesis" la duan duonon, kiu estas sufiĉe grava, el la difino (Cetere ni volas ĉi tie menciigi ke la reago de la ideologio nur havas periferian karakteron, ne decidan).

Lanti eĉ tute ne kredas je la hist. mat. k kontraŭargumentas je ĉi do la hipotezo estas ĝusta, ĉar ĝi starigas la socialismon en la evoluiĝintaj kapitalistaj landoj. Ĉar la hist. mat. sekvigas la neeviteblecon de la socialismo, sed la proleta diktatorego ja starigis unue en la ne evoluiĝinta lando Sovetio.

La kaŭzo estas miskompreno flanke de Lanti. La socialismo ne povas esti starigota en evoluita lando nek en neevoluita lando, ĉar oni tute ne povas konstrui la socialismon en unu sola izolita lando.

Ke oni tamen povis starigi la proletan diktatorecon en la tiana Rusio bazas je tio ke la kapitalista diktatoreco en la cara Rusio estis tre malforta k ne povis elteni la sturmon de la proletara-kamparistaro. Rusio estis "la plej malforta ero de la kapitalista ĉeno."

2. Lanti asertas je la ideologia superstrukturo de Germanio k aliaj faŝistaj landoj ne povas esti konsekvenco de la ekonomia bazo, kie asertas tien la marksistaj teoriuloj. Ankaŭ ĉi tie li eraras. Oni povas detale klarigi ĉiujn ideologiajn de Germanio k la diferencojn inter la ideologiaj de Germanio k la aliaj faŝistaj ŝtatoj el la necesoj k kondiĉoj donitaj de la ekonomia strukturo en la koncernaj ŝtatoj k de la ĝenerala politika situo.

La diferencaj opinioj pri la historia materialismo estas la ĉefaj k centraj divergencoj inter ŝennaciistoj k marksistoj. La opinio de la ŝennaciistoj pri la nacioj, pri Esperanto, pri la "historia misio de la proletaro" ktp facile lasas sin klarigi el ĉi tiu diferenca opinio pri la historikoncepto. En la venontaj kajeroj ni ree pritraktos ĉi tiujn problemojn, sed pli detale.

ĈU ESTAS RUĜA FAŜISMO EN SOVETIO?

Faŝismo estas aperformo de la kapitalismo en sia degeneracia epoko. Sovetio ne plu estas kapitalisma ŝtato, sed proleta - la vorto "proleta" esprimas, kiel riĝam supraj diris, specialan formon de ekonomia strukturo - do en Sovetio ne povas regi faŝismo, ankaŭ ne "ruĝa" faŝismo, ĉar ankaŭ "ruĝa" f. estas nepre ia formo de f., do de kapitalisma diktatoreco.

Faŝismo estas politika diferenco, estrata de certaj kapitalistaj grupoj, kiu havas tipe burĝan ideologion (naciismo, religiemo, militemo, ktp, multkaze ankaŭ rasismo, antisemitismo ktp), aliflanke estas la plej multaj anoj de faŝismaj tendencoj ne proletoj, nek kapitalistoj, sed certa grupo de etburĝoj - la en la krizo malriĉigita parto de la meza klaso. La f. pro. esas al la lab. ian nebulan "socialismon" kiu fakte ne estas socialismo sed iu primitiva kontraŭindustrialismo, la etburĝoj ja neniam staris direkte en la klasbatalo inter lab. k kap., tial ne povis evolui firman socialisman ideologion sed nur havas ian malŝatan kontraŭ la grandkapitalistoj, bone sciante ke la kap. kulpas je la krizo, sed ne konante la soc. vojon el la krizo. Pro tio ke la etburĝoj estas restaĵo de mezepokaj, antaŭkapitalismaj ekonomisistemoj, ili havas kiel idealon la mezepokajn ekonomisistemojn, k opinias ke tio estas socialismo. - Se la f. fariĝas amasa movado, ĝi estas uzata de la kap. por detruigi la danĝerajn proletajn soc. organizojn per la nedanĝera organizoj de etburĝaj "socialistoj" (nedanĝera por la kap. sistemo pro tio ke oni neniam povus ree enkonduki la mezepokajn ekonomisistemojn, ĉar la produktivfortoj estas jam tre alte evoluigitaj), pligrandigi la falantan profiton, malaltigi la salajrojn ktp, entute por plifirmigi la regecon de la grandkapitalo.

Tio evidentigas ke neniam povas diri ke en Sovetio regas "ruĝa faŝismo". La ankoraŭ ekzistantaj partoj de la etburĝaro en Sovetio (kamparistoj) ne ludas decidantan rolon en la ŝtato. Ne ekzistas grandkapitalistoj kiuj bezonus la f. por pligrandigi siajn profitojn. La burĝokrataj regantoj en Sovetio certe propagandas "socialismon" kiu fakte ne estas estigebla (socialismo "en unu lando") sed ĉi tiu soc. ideologio estas tute diferenca de la kontraŭindustrialisma "socialismo" de la faŝistoj. Ankaŭ la ideologio en Sovetio, kiu havas parte burĝajn trajtojn havas ilin ne pro tio ke ekzistas en S. burĝa reĝimo sed pro tio ke la regantaj burĝokratoj en S. subpremas grandajn partojn de la lab. klaso.

Do ekzistas nek ideologio, nek bazo, nek kapitalisto kiu povus profiti el ĝi, en Sovetio por la faŝismo. Tial estas malĝuste diri, ke en Sovetio ekzistas "ruĝa faŝismo".

PRI LA "SOCIALISMO EN UNU LANDO".

Oficiala teorio de la Kominternco estas de post 1928 la teorio pri la "socialismo en unu lando" = eblo, konstrui la socialismon en Sovetio.

Malgraŭ ke ĉiuj gravaj komunistaj teoriuloj - Marx, Engels, Lenin,

prokrij - plurfoje pravis ke neblas konstrui la socialismon en unu

de la izolita lando, ka pro la konstruo de la soc. necesas la ekzisto

de proleta diktatoreco en minimuma kelkaj progresintaj landoj, for-

ĝesis la tuta membraro de la Kominternco de post 1928 siajn grandajn

antaŭulojn k la Marks-Engels-Lenin-Instituto en Moskvo ne sensukcese

klopodis falsigi la verkojn de la famaj komunistoj. Tamen ni ne forgesis ilin. En la "Deklaro pri neceso k principoj de nova internacio" kiu estas eldonita kiel unua programo de la Kvarta Internacio - Bolenfrasant fundamentas sur ĉi tiu programo - oni povas legi: "La venkinta proletaro povas konstrui la socialismon nur en tutmonda mezuro pro la internaciaj laborpartigo k kunlaboro estigitaj de la kapitalismo".

Tamen ĉi tiujn problemojn - kiuj evidentigas la malgustecon de ĉiuj nun ekzistantaj reformismaj k stalinismaj tendencoj, - tamen la venkintoj tute ne en la burokratiisma maniero ke ili estas tre gravaj, ĉar eble eĉ pli gravaj ol la donitaj faktoj, ĉar faktoj oni povas turni, falsigi, interpreti, k en ĉi la stalinistoj havas rutinon. (Komparu: Letero al la CK de la ĉinia kompartio, 2-a kajero de La per. rev.) La kaŭzo de la estiĝo de la teorio pri la konstruo al la socialismo en unu lando estas kompreneble la burokratiigo, kiu mem estas la rezulto de la situo de Sovetio k de la tutmonda lab. movado.

Ni eble ĉiomete longe pritraktis la malbonajn flankojn de la burokratiismo. Sed tion ni faris ĉar la bonaj flankoj estas evidentaj. Grava estas la fakta k tabelata materialo, kiu certe al multaj stalinistoj malfermos la okulojn.

K nun? Ni vidis, socialismon oni ne konstruis en Sovetio, ĉar oni ne povas fion. Sed negativa kritiko ne sufiĉas. El la burokrata k sekve malgusta politiko de la du internacioj oni devas tiri la konsekvencojn. K la konsekvenco nomiĝas-

PCR LA KVARTA INTERNACIO!

LA REVOLUCIA PROLETARO K LA SANKCIOJ.

Ĉi tiun artikolon, rezolucion de la marista sindikato en Nov-Zelando, ni ĉerpis el la organo de la nov-zelandaj bolŝevistoj, leninistoj, THE MILITANT, organo de la Fourth Internationalist Workers Party de New Zealand.

La opinio de la membroj de la unuiginta marista unio pri la tutmonda situacio estas la jena.

En 1914 sekvis la lab. klaso de la tuta brita imperio la vokon de siaj diversaj registaroj, helpi al ili en la milito por la ŝirmo de la rajtoj de la etaj nacioj, de la sekurigo al la demokrateco k por la ĉiama forigo de la germana imperiismo. Oni speciale akcentis la gravecon de la sekurigo al la internacia juro kontraŭ kontraktrompantoj kiel Germanio k oni diris, ke se oni permesus al Germanio fari kion ajn, oni trovus en la mondo baldaŭ nenion krom tutmondan anarkion. Enfluata de sia malamo kontraŭ la tiranio de la germana militarismo, subtenis la lab. klaso siajn kapitalistajn registarojn. Sed kiam estis deklarita la milito, estis aldonitaj al la malbonoj de la germana militarismo tiuj de la brita k franca, k je la fino de la milito triumfis la brita, franca, itala k usona imperiismo, k la demokrateco estis ĉie aŭ tre malfortigita aŭ tute forigita. Tiumaniere povis la kapitalisma sistemo forigi la konfliktojn inter la du grandaj kapitalistaj potencoj, Germanio k Britio, k post la militaj profitoj postulis la diplomati ke la profitoj res estu tial kiel se ne estus estinta milito, k hodiaŭ estas la tutmonda anarkio pli grabda ol 1914, malgraŭ la Ligo de Nacioj.

La nuna itala-abisena situo estas la natura konsekvenco de la ekspluatado al la laborforto k de la internacia batalo je la profitoj. ...Ree oni nin alvokis per tute la samaj frazoj, ĉar ke la vorto faŝismo anstataŭis la "germanian militarismon" k Abiseno anstataŭis la bedaŭrindan sangantan Belgion k la Ligo de nacioj la "sankta de la kontraktoj" k la "slipaĉo" por kiu ni oferis nian vivon, k multajn niajn klaskunulojn, por ke la ekspluatanta imperiisma grupo povu venki pri alia grupo.

Ke nia opinio kontraŭdiras al la "sankta nomo de la Ligo de nacioj" ne aliigas la aferon, ĉar la L. de n. estas malgraŭ la membreco de Sovetio ankoraŭ, kie ĝi estis je ŝia fondo, instrumento de la regantaj imperiismaj potencoj kontraŭ la plimalfortaj, k ĝi eĉ estas trege efika rimedo por trompi la laborantajn klasojn.

Ni tial rifuzas, lasi nin miskonduki de la alvoko, batali kontraŭ la faŝismo, ĉar ni scias ke militoj inter kapitalismaj potencoj ne estas

farataj pro la formo de la registaro sed pro la profito kapitalista, k ni eĉ scias ke kiam la milito estas deklarita, ĉiuj britaj demokratecaj registaroj uzos ĉiujn necesajn rimedojn por supreni la opozician - ili devas agi tiel - k tiel fari gas, vidite praktike, al faŝistaj registaroj.

Ni scias ke la faŝismo ne estas tute diferenca, al la britaj, italiaj, francaj, aŭ aliaj fremda sistemo...

Cu decidoj de la nov-zelanda registaro dum la mondmilito devus forigi ĉiujn iluziojn kiuj ekzistas pri la nov-zelanda demokrateco. Ni kompreneble simpatias kun la ekspluatata popolo de Abisenio k bedaŭras k la militan atakon de la faŝista registaro italia kaj la intencita dispartigo de la lando inter la britaj, usonaj k aliaj imperiismaj interesoj. Ni simpatias kun ili same kiel kun la hindiaj, limtriboj, kiujn atakis nia brita aerfloto, sed ni decide asertas ke la vojo al la liberigo kaj de la abiseniaj, kaj de la mahometanaj k hindiaj amasoj ne estas tiu, kun la brita aŭ nov-zelanda registaro partopreni je paca disdivido al siaj regionoj, aŭ je la administrado per la Ligo de nacioj aŭ je nacia milito kontraŭ la italiaj laboristaj kiuj ankoraŭ antaŭ malmultaj jaroj estis niaj "noblaj aliancuroj". Ne estas nia devo, batali kontraŭ la aliaj laboristoj-kamaradoj, sed alvoki ĉiujn laboristojn en ĉiuj landoj kontraŭi al siaj propraj ekspluatantaj k militonpreparantaj registaroj, kun la celo, atingi la politikan potencon por la laborista klaso, estigi la komunan proprajn je la produktiloj k tiel per ĉi tiu scia, ebla maniero fini la militojn, forigante iliajn kaŭzojn.

Ni tial kontraŭas al ĉiuj militon preparantaj agoj de la momentaj registaroj k deklaras ke la momenta situo ne diferencas principe de tiu en 1914, k ni rifuzas, ree lasi nin trompi. Ni nenikaze transportos militmaterialojn k trupojn aŭ iamaniere subtemos la militregistaron k ni alvokas ĉiujn organizojn de la laborista klaso, unuigi sin kun ni por kontraŭstari al la senhonta celado per la trompaj frazoj de la Ligo de nacioj kaŭ ree igi interbatalantaj la laboristojn de mondo per ŝirmi la kapitalistajn profitojn k estonte sekuri la ekspluatadon al la laborforto.

TRA LA GAZETARO ESPERANTISTA.

Ree vizitis nin kiel kutime la bone redaktataj SEMANTO (Svisio), LAB. ESPERANTISTO (Britio), ARBEIDERESPERANTISTEN (Norvegio) k NIA BULTENO (Usono). Arbeideresperantisten enhavas bonan artikolon pri klaskonscio en la lab. esp. movado. La Semanto enhavas ĉiam bonan feljetonon, ni povas ĝin tial speciale rekomendi, cetere ĝi estas, kontraŭe al la tri aliaj redaktata nur en Esperanto.

INTERNACIA LINGVO el Polio estas presita (la supraj nur estas duplikitaj) k montras tiel la bonan staton de la SAT-movado en Polio. Bedaŭre ni ne povas multon legi, ĉar ĝi estas verkita ĉefe en pola lingvo. En la lasta numero estas interesa malgranda kritiko pri la Lanti-Broŝuro (Cu socialismo...). Ni ne konsentas kun la recenzinto se la opinio ke per tiaj verkoj oni nur disigas la lab. movadon k malebligas la reunuigon de la lab. esp. organizoj. Kontraŭe, unueco de la lab. partioj nur havas valoron sur firma pol. fundamento, k tiam oni nur povas estigi per daŭra interna diskutado. Sed la stalinistaj k reformistaj burokratoj ja tute ne vcllas unuecon por batali, sed por ankaŭ estonte povi miskonduki la laboristaron. Rilate al la lab. esp. movado estas ĉa situo ĉomote alia, cetere la nerva sistemo de la laboristaj esperantistoj espereble ne estas konstruita tiel delikata ke per kelkaj broŝuroj de "herezantaj" tendencoj estas minacata la unueco.

LA KOSMO estas organo de Jap. Esp. asocio. Enhavas en sia lasta numero da strangajn artikolojn. La unua pri rasismo. Ne subskribis la verkinto, ni unue miris pri tio, sed baldaŭ komprenis kial. Ĉar je la fino de la kajero estas malgranda notico indikanta, ke la koncerna artikolo estas verkita de "Konercista esp. unio en kunlaboro kun Germesp. as. k la (germana) mezeŭropa instituto". Estas mirinde, kian sensencaĵon povas kunŝmiri tri faŝistaj organizoj kune.

La dua opinio ke ekzistas "nenia komunismo en Rusio". Ĝis nun oni ĉie en la mondo opinias ke "Rusio" ĉesis sian vivon en okt. de 1917, k ke ĉi post tiam ekzistas sur ĝia imo loko la Unio de la soc. sovetspublikoj. Sed eble la verkinto ankoraŭ ne rimarkis tion. Alia afero estas,

PERMANENTA REVOLUCIO.....KVARA KAJERO.....

Ĝis nun ĉiuj homoj sciis ke en Sovetio ankoraŭ ne ekzistas la komunista ekonomicistemo. Ĉar ekzistas diferenco inter socialismo kaj komunismo (Lenin, Stato kaj revolucio). Certe la stalinistoj hodiaŭ diras ke Ĝi estas socialista ŝtato (kion ni kontestas dirante ke en Sovetio nun nur ekzistas proletaria diktatoro, antaŭŝtupo al la socialismo) sed la plej fervora stalinisto ne kuraĝas diri ke en Sovetio jam estas enkondukita la komunista socisistemo.

DA REVUO estas sendependa organo editata en Aŭstrio. Ĝi estas tre bone laktita, sed tute senklora, ĉi ĉi preskaŭ ne rimarkas ke ĝi estas editata en faŝista lando.

ARGENTINA ESPERANTISTO estas ree sendita al ni. (Ni petas ĝin kaj laiajn redakciojn, sendi al ni regule la gazetojn interesajn). Ĉi spacamanko ni ne povas doni la adresojn de la gazetoj, ni volonte ligas ilin al interesuloj.

ĈU LA TUTMONDAN GAZETARON POR LA KVARA INTERNACIO!

GERMANA- Unser Wort, organo de la Internaciaj komunistoj de Germ. (Bolshevistikoj-leninistoj.) Trotz Alledem, org. de la marksista akciono en Svisio. Internationale Jugendinformation de IKL, (Bolschewiki-Leninisten), germana useno.

FRANCA-Lutte des classes, teoria org. de la grupo bolshevista-leninista. Vérité, organo dusemajna de la grupo.

NEĜLANDA-De nieuwe Fakkel, aperas dufoje semajne, org. de la Revol. soc. partio. De Rood Gardist, organo de la Leninista junulgwardio, De Arbeid. org. de la Nacia laborsekretariaro.

USONA-The New Militant, organo de la laborista partio en Usono. Aperas semajne. The New International, teoria monata gazeto de la partio. Young Spartacus, junula organo de la Spartacus Youth League de la usona partio.

ANGLA-Vanguard, monata organo de la Laborista partio en Kanadio. The Militant, organo de la Lab. partioj en Aŭstralio kaj Nov-Zelando.

ĈEKA-Bulletin de l'oppositién (Bulteno de la opozicio), organo de la maldekstra opozicio en la sovetia kompartio. Co Dalej kaj Wydnokrag estas la gazetoj de la polia sekcio de la Int. kom. ligo, Jiskra tiu de la Internaciaj komunistoj de Ĉekoslovakio. Rabotschi Visti estas ukrainlingva.

ITALA-LINGVA-Izquierda estas la gazeto de nia partio en Ĉilio. "La kvara Internacio" estas ĝia teoria organo. La permanenta revolucio esperantlingva. Adresojn, adresojn, provnumerojn ktp oni povas ricevi de ni.

LA KVARA STALINISTA IMPERTINENCECO:

Ĉu vi scias estas nun traktadoj inter S.A.T. kaj I.P.E. pri reunuigo de la laborista esperantista movado. Ni plene subtenas la reunuigon, sed estas interesa la stalinista sinteno. Ili skribis (laŭ letero publikigita en la Internacio) ke ili postulas unu el la ekskludigoj de la anoj de la Kvara Internacio el la komuna asocio, ĉar... "la fendo de nova internacio estas jam en nia epoko"!

Ĉu ĉi tiu sinteno certe ne opinias ke estas krime fondi novan lab. internacion kiam la laborista movado jam plenumis siajn taskojn. Sed leninismo estas icelita sur la stalinistoj nur konas laŭnome.

Ĉu ĉi tiu skismi la lab. movadon ree estas danĝera afero. Sed ni ja ne faras ĉi tiu ĉar plaĉas al ni tiel, sed ĉar la du nunaj internacioj ne plu plenumas siajn taskojn, ĉar ambaŭ estas burĉkratigitaj.

Ĉu ĉi tiu burĉkratistaj burĉkratoj estas agentoj de la burĝaro en la laboristaro. Ĉu ĉi tiu burĉkratistaj burĉkratoj nur observas la intereson de la sovetiaj burĉkratoj. Ĉu ĉi tiu burĉkratistaj burĉkratoj nur observas la intereson de la sovetiaj burĉkratoj. Ĉu ĉi tiu burĉkratistaj burĉkratoj nur observas la intereson de la sovetiaj burĉkratoj.

LA KVARA INTERNACIO:

Ĉu ĉi tiu venonta kajero enhavas la kunigon de "La kvara internacio kaj la Militista Internacio" artikolon pri la Stalinov-movado, kaj versajne artikolon pri sendependaj

antaŭe intencis eldoni la militajn tezojn kaj kritikon pri la sepa mondatkongreso de Kominternoj kiel apartajn broŝurojn, sed por igi la permanenta revolucio interesata kaj aktuala, ni devas, aperigi la koncernajn broŝurojn en unu broŝuro de daŭrigoj kaj post la apero de La permanenta revolucio ilin eldoni kiel apartajn broŝurojn. Provo je antaŭmondo 0, 20 dkr, je mendo post apero 0, 30 dkr.

ĈU MONCNI! SENDU MONCNI! SENDU MONCNI!